

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασπον εἰς τὴν χάραν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατρισταγίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΔΑΡΤΕΤΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίως δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνιος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγώντων γράμμα διαταμ. 50.— Ἀμοιβῆς διατάμια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σαλλίνα 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ὀλουθήματις μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Ἐβρωίου ἀριθ. 35, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

*Ἐν Ἀθήνατι, 4 Ἰουλίῳ 1928

*Ἔτος 47ον—*Ἀριθ. 34

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Φαιντέρμπ» ἦταν ἓνας μικρόσωμος ἀνθρώπος ἀπ' τὸ Βορρῶ, ζωηρὸς καὶ νευρικός, ποὺ δέκα χρόνια ταξίδια στὸ Σινεγάλη τὸν εἶχαν κάνει ξερακιανὸ καὶ μαλαφὸ, καὶ ποὺ ἀκούγε καλόβολα τίς ἐρωτήσεις τοῦ Γιώργου διψασμένου γιὰ πληροφορίας.

Ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε ὁ νέος ἀξιωματικὸς πῶς γινόνταν τὰ ταξίδια σ' αὐτὸν τὸν ποταμὸ:

— Τὸν Ἀγούστο, τὸ Σεπτέμβρη καὶ τὸν Ὀκτώβρη, τοῦ εἶπε ὁ γέρο-θαλασσινός, ὁ Σινεγάλης φουσκῶνει ἀπ' τίς βροχὲς καὶ γεμίζει ὡς ἀπάνω. Ἡ ἀπέραντη αὐτὴ κοίτη, ποὺ τώρα οἱ ὄχθες τῆς εἶναι ξερὲς, γεμίζει, ξεχειλίζει, σχηματίζει ἀπέραντες λίμνες κι' ἀφίνει ἐλεύθερο τὸ πέρασμα σ' ἄλλα τὰ πλοούμενα καὶ τὰ ρουμουλκὰ τῆς ἀποικίας. Τότε στέλνουμε προμήθειες στὸ ἐσωτερικόν. Τότε εἶλα τὰ βαποράκια κι' εἶλες οἱ φορτηγίδες μπαίνουν σὲ κίνηση. Ἀκόμα καὶ μεγάλα βαπόρια ἀπ' τὸ Μπορντὸ μπαίνουν στὸν ποταμὸ καὶ φθάνουν ὡς τὸ Καγιές. Μὰ δὲν μένουν πολὺ, καὶ γυρίζουν ἀμέσως, γιὰ τὴν λίγων ὥρων ἀργοπορία θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ τὰ «καθίσω» στὸν ἔμμο. Τὸ ποτάμι ἀδειάζει γρήγορα ὅπως καὶ γεμίζει καὶ, στὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόμαστε σήμερα, μὲ χλιούς κόπους θάφτανε κανεὶς ὡς τὸ Καγιές.

— Ὡστε θὰ ταξιδέψουμε στὴ στεριά, πρὶν φτάσουμε στὸ Καγιές;

— Ὁχι. Ὁ «Φαιντέρμπ» θὰ μᾶς ἀφίσει στὸ Ματάμ, γιὰ τὴν

τὸ βάθος τῶν νερῶν δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πάει πιὸ μακριά. Μὰ οἱ φορτηγίδες θὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους στὸ ποτάμι. Θὰ τίς τραβοῦν Μαῦροι.

— Μαῦροι; Καὶ θὰ βρεθοῦν;

— Σιὰ χωριὰ ποῦναι πλάι στὶς ὄχθες.

Ἔχουν συνειθίσει σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ τοὺς παίρνουμε καὶ τοὺς πληρώνουμε ταχτικά. Μ' αὐτοὺς σχηματίζουμε τὴ λεγόμενὴ «κορδέλλα».

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ «Φαιντέρμπ» ἀπάντησε μὴ σειρὰ φορτηγίδες, ποὺ πῆγαν νὰ φορτωμένους μ' ἔμπορεύματα στὸ Σαιν Λουί. Τὶς ἔβερναν μαῦροι ἀπὸ τίς

ὄχθες, μ' ἓνα μακρὸ σκοινὶ δεμένο στὸ κατάρτι. Βάδιζαν στὴ σειρά, μὲ τὸ σκοινὶ στὸν ὄμο καὶ κρατοῦσαν τὸ ρυθμὸ τοῦ βήματός μὲ τοὺς ἤχους ἐνὸς τραγουδιοῦ. Μερικὰ ἄλλα πλοῖα κατέβαιναν τὸ ποτάμι μὲ τὰ παντὰ ἀπλωμένα κι' οἱ στρατολογημένοι ἰθαγενεῖς, ποὺ ἦταν μέσῃ, χαίροτοσαν τοὺς συναδέλφους τῆς συνοδείας τοῦ «Φαιντέρμπ» μὲ ἀτέλειωτες ζητωκραυγές.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ χώρα ἄλλαξε ὄψη. Ἀφθονὴ πρασινάδα καὶ βλάστηση εἶχε διαδεχθῆ τὴν ἀσπράδα τοῦ Σαιν Λουί μὲ τίς ἐρημίες καὶ καυτερές ἀμμουδιές. Ἡ ζωὴ κι' ἡ κίνηση εἶχε διαδεχθῆ τὴν ἐρημιὰ καὶ τὸ θάνατο. Ἀπειρα πουλιὰ μὲ λαμπρὰ φτερά, φλυαροῦσαν στὰ φυλλώματα. Πελεκάνοι, «μαραμποῦ» κι' ἄλλα πουλιὰ τοῦ τόπου, τρομαγμένα ἀπ' τὸν ἀσυνείθιστο κρότο τῆς ἀτμομηχανῆς, πετοῦσαν ψηλά μὲ δυνατὰ φτερουγίσματα, στεκόνταν μὴ στιγμὴ πάνω ἀπ' τὰ πλοούμενα κι' ὕστερα ἔφρευαν πρὸς τοὺς βάλτους ποὺ τριγύριζαν τίς ὄχθες. Οἱ καλιμένοι, οἱ μικροὶ κροκόδειλοι, εἶχαν κάνει τὴν ἐμφάνισή τους. Κοιμόνταν νοηελικὰ πάνω στὶς ὄχθες. Κάποτε-κάποτε, ὁ «Φαιντέρμπ» τοὺς ἔστελνε κι' ἀπὸ μὴ τυφεκιά: Ἦταν ὁ κ. Γκωτιέ, ὁ Νεμρῶδ τῆς ἐκστρατείας, ποὺ δὲν ἔνοθεσε νὰ χάσει τὸν καιρὸ του.

Ἔτσι περνοῦσαν μονότονες οἱ μέρες κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺν ἥλιο.

Μόνο κατὰ τὸ βράδυ, οἱ ταξιδιώτες ἐννοιωθῶν λίγη δροσούλα. Τὴν ἴδια ὁμοῦ ὄρα, εἰ ὄχθες μὲ τὰ μεγάλα τους ἔλη ἔστελναν τὴν ἀρωσιτιὰρικὴ πνοὴ τους στοὺς Ἐβρωπαίους, ποὺ ἦταν ἀτυνεῖθιστοι σ' ὁ κλίμα.

Ἐδύχως, ὁ Γιώργος εἶχε πλάι του ἓνα ἄγριον φίλο,

«Ἀμέσως ἓνα μπουλοῦκι ἀπὸ μαῦρους τὸν περιτοχίσα...» (Σελ. 288. στ. 6'.)

που τον προσφύλαγε από κάθε άρρα-
σώνη, 'Ο Παπίνος είχε πάντα το νεύ-
του, όταν σταματούσε το πλοίο το βρά-
δυ, να μην αφήνει τον άνθυπολοχαγό
του να μπει στο νερό, ή να κοιμηθεί
κάτω απ' τις ροδόδαφνες.

Κάθε βράδυ έβγαίναν στην όχθη. Οι
Ιθαγενείς χανόνταν άμέσως μέσα στους
θάμνους και τις δενδροσυστάδες για να
μαζέψουν ξύλα για την αδριανή, γιατί
ή άτμομηχανή του «Φαιντέρμπ» χρη-
σιμοποιούσε ξύλα που τάβρισκαν παν-
τοσίου 'Αφρική και δέν κόστιζαν
και τίποτα.

Κάπου-κάπου ο Γιώργος, διψώντας
συγκινήσεις, έπαιρνε και το λοχαγό του
στο κυνήγι, κι' ο Μοχλόφ, που τον
άκολουθούσε σά σκιά, λίγο έλειψε να
μείνει μια μέρα σε μια τέτοια έκδρομή.
Είχαν βγει για κυνήγι έπποποτάμων.
'Ο Κασσαίν είχε ρίξει χωρίς αποτέλεσμα
δυο σφαίρες, πάνω σ' έν' απ' τὰ
πελώρια αυτά παχύδερμα, όταν, ξαφνι-
κά, ή βάρκα όπου ήταν οι τρεις κυνηγοί,
άνασηκώθηκε σαν πούπουλο απ' τὸ
έξοργισμένο θηρίο.

'Ο Μοχλόφ δέχτηκε ένα κεράτιομα,
εὐτυχώς ελαφρό, κι' οι τρεις ναυαγοί
θα είχαν άσχημο τέλος, άν δεν έρχό-
ταν βιαστικά από την όχθη μια βάρκα
να τους περιμαζέψει. Μάλιστα ο «Φι-
λαράκος» φανέρωσε στο Μοχλόφ εξαι-
ρητικά δείγματα φιλίας. Έπρεξε πρώ-
τος να τον βοηθήσει κι' έπεσε στο νερό
για να τον σώσει.

Στὸ Σενεγάλη είν' άφθονοι οι κρο-
κόδειλοι τοῦ είδους τὸν «καυμάνων». Καί
τά λίγα λεπτά που κολύπησε ο Γιώρ-
γος για να φτάσει ως την όχθη, θυμή-
θηκε με τρόμο τὸ τραγικό τέλος τὸ
μικροῦ μαύρου που τὸν κατεδρόχισε
δ καρχαρία, μπρός στα μάτια του, λί-
γες ημέρες πριν. 'Ο Ιθαγενής πούχαν
πάρει μαζί τους, συνειδημένος σὸ πα-
ρόμοις περιπέτειες, είχε πιαστή πάνω
στην αναποδογυρισμένη βάρκα και χτυ-
πούσε τὸ νερό για να εμποδίσει τὰ θη-
ρία να πλησιάσουν.

Αὐτὸ ήταν τὸ μόνο κυνήγι αὐτοῦ
τοῦ είδους που έκανε ο Γιώργος. Λίγο-
λίγο αλλοστε βεβαιώθηκε ότι στα μέρη
αὐτὰ δ κίνδυνος είναι τόσο μεγάλος
παντοῦ, ὅστε δέν είναι φρόνιμο να τὸν
άντιμετωπίζει κανείς για μιαν απλή
διασκέδαση.

'Ο κ. Άντοναί δὲ λάβαινε κανένα
μέρος στις διασκέδασεις, που μ' αυτές
πολεμούσαν να σκοτώσουν τὸν καιρὸ
τους οι αξωματικοί. Έμενε σκυθρω-
πὸς και συλλογισμένος, αναθεμάτιζε τὴ
βραδυνήθια του «Φαιντέρμπ» και
λογάριαζε πὸςες ημέρες πορεία θα
χρειάζονταν, ἀφοῦ έφταναν στὸ Καγιές,
για να φτάσουν στην Κίτα, τὸ τελευ-
ταιο σημεῖο τῆς γαλλικῆς κατοχῆς.

Σ' ὅλους τοὺς σταθμούς, όπου έπιασε

δ «Φαιντέρμπ», στὸ Ρισάρ-Τέλ, στὸ
Ποδόρ, στὸ Μαρού, στὸ Σαλδέ, ο Άν-
τοναί έτρεχε μ' άγωνία στὸ τηλεγρα-
φειο κι' επικοινωνούσε άμέσως με τὸ
Σαιν-Λουί.

Μὰ ο Κυβερνήτης δὲν ήξερε τίποτα.
'Η Έρριέτα Ραμπλό τοῦ μεταβίβαζε
δλα τὰ τηλεγραφήματα που λάβαινε
ἀπ' τὴν ἀδελφή τῆς, όπου τῆς έλεγε
ὅτι δὲν είχε γυρίσει κανέναν ἀπ' τοὺς
άνθρώπους που είχαν στείλει νάνα-
ζητήσουν τὸν πατέρα τῆς.

Οί ελπίδες λοιπὸν λιγόστουαν μέρα
τῆ μέρα. Κι' όταν ο «Φαιντέρμπ» στα-
μάτησε στὸ Ματάμ, γιατί ή καρλίνα
τοῦ άρχισε να τριβεται στὸν έμμο, και
γύρισε πίσω, τότε πιά οι μέρες φάνη-
καν ἀτέλειωτες στὸν παλιὸν υπάλληλο.
Δώδεκα μέρες ακόμα, οι φορτηγίδες
γλυστρεύσαν ήσυχα στὰ κιτρινωπά νερά
τοῦ Σενεγάλη, ρυμουλκούμενες ἀπὸ
μαύρους.

'Η συνοδεία πέρασε ἀπ' τὸ Μπακέλ
κι' έφτασε στὸ Καγιές.

'Απ' τὸ Καγιές και πέρα ο Νίγηρς
δὲν ήταν πιά πλωτός. 'Ακόμα δὲν είχαν
άρχισει οι έργασίες για τὴν εγκατά-
σταση τοῦ σιδηροδρόμου κι' οι φίλοι
μας έπρεπε ν' άρχίσουν πορεία, για
να φτάσουν στην Κίτα.

'Ο Γιώργος Καρδινιάχ περίμενε άνα-
πόμωνα αὐτῆ τῆ μέρα κι' οι πεινονά-
τες του ποδοῦσαν να ξεμουδιάσουν τὰ
πόδια τους, που τῆχαν μαζέμενα κι'
ἀκίνητα στις φορτηγίδες.

Σ' εἴη μέρες ήταν έτοιμοι γι' άνα-
χώρηση. Ένας άρχηγὸς στρατοῦ στὸ
έσωτερικό μιᾶς άποικίας, δὲν έχει,
βλέπετε, να παῖ έν' ἀπλό «έμπρός,
μάρις!». Έχει να επιβλέψει έτοιμα-
σίες, που ὅσοι δὲν έχουν οι ίδιοι πείρα,
δὲν μπορούν να τις μαντέψουν.

'Η πρώτη φροντίδα τοῦ λοχαγοῦ
Κασσαίν ήταν να συνεννοηθῆ με τοὺς
ἀξιωματικούς και τὸ διερωτήμα τοῦ
σταθμοῦ τοῦ Καγιές, για να στρατο-
λογήσει μαύρους που θα κουβαλούσαν
τις άποσκευές. Γιατί βέβαια οι γάλλοι
στρατιώτες, άσυνείθιστοι στὸ ζεστό
κλίμα, δὲ θα μπορούσαν να βαδίζουν
σκυμμένοι κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ
γυλιού, που φοροῦν στα δικά μας μέ-
ρη. 'Ο ήλιος κι' ή κόραση θα τοὺς
είχε παραλύσει.

Οί στρατιώτες θα κρατούσαν μόνο
τὰ όπλα τους, τις σφαίρες τους, τὸ πα-
γούρι τους γεμάτο καφέ και τὴν «κα-
ραβάνα» τους με κρύο φαγητό.

Λοιπὸν, για τὸ κουβάλημα τὸν σάκ-
κων τὸν στρατιωτῶν χρειάστηκαν
έκατὸ σχεδὸν μαύροι.

'Αλλοί εκατὸ ανέλαβαν να κουβα-
λήσουν τις προμήθειες, τὰ πολυμορ-
φία, μερικά όπλα για τὸς στρατιώτες
που θα στρατολογούσαν στη χώρα τὸν
Μαμπαρα κι' ένα μικρὸ όρειθατικό

κανόνι, που ο Κυβερνήτης τῆς εμπε-
σταυθῆ στὸν λοχαγό Κασσαίν μαζί με
τέσσερες κάσσες οβίδες.

Μὲ τὴ μεγάλη του άποικιακή πείρα,
είχε προβλέψει τὴν περίπτωση που τὸ
μικρὸ στρατεύμα θα βρισκόταν άνα-
γκασμένο να κυριεύσει κανένα ἀπ' τὰ
δυσχερέμενα αὐτὰ χωριά τὸν Ιθαγενῶν,
που τὰ λένε «τατά» και που στα τέλ-
χη τους μόνο τὸ κανόνι μπορεί να
νοθεῖ τρύπες. 'Αλλοστε ήξερε πὸς τὸ
«μεγάλο μουκαλά», καθὸς άνουάζουν
τὸ κανόνι οι Ιθαγενείς, σκορπίζει πα-
νικό και τρόμο στους μαύρους.

Μὰ οι περισσότεροι μαύροι χρειά-
στηκαν για τὰ τρόφιμα. 'Ο λοχαγὸς
Κασσαίν λογάριαζε βέβαια πὸς θαδρι-
σκε πρόβατα, βόδια και πουλερικά να
γοράσει για τὴν τροφοδοσία τοῦ στρα-
τοῦ. Μὰ ήταν δύσως και πολὸ πιθανὸ
να περάσουν ἀπὸ εκτάσεις έρημες κι'
ἀκατοίχητες, γιατὸ θεώρησε φρόνιμο
να προμηθευτῆ ἀπὸ πριν τρόφιμα για
ένα μήνα. Χρειάστηκαν λοιπὸν τρια-
κόσοι ακόμα μαύροι.

Τέλος, πήραν μαζί τους και κάμ-
ποσα δῶρα για τοὺς Ιθαγενείς άρχη-
γοὺς, που ήταν φρόνιμο να εξασφαλι-
σθῆ ή φιλία τους κι' ή ύποταγή τους.
Τὰ δῶρα αὐτὰ ήταν κυνηγετικά όπλα,
ρεβόλβερ, ύφασματα με χρώματα χτυ-
πητά, περιδέραια ἀπὸ ψεύτικα μαργα-
ριτάρια, γυαλικά, καθρέφτες, σακούνια
και πουκαλάκια με άσόματα. 'Ο λο-
χαγὸς Κασσαίν μάλιστα είχε γεμίσει
δυὸ κάσσες ακόμα. με τὸ περιεχόμενό
τους τὸ κρατούσε μυστικό.

(Άκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ...

Κάτω ἀπ' τὸ φῶς που περισσεύει,
—χαδιάρια, αδιόνατη, λιγνή,
ή χτισή άκούσι και δὲ σαλεύει.

Βλέπει, ή ψυχῆ, και τὴ ξελεύει,
σάν ναταν μιᾶ άχαρη όφρανή,
λαίμαργη, όκνη, που διακονεῖ...

'Αχνη μαβιά, — μακριά — μουδιάζει.
Στὸν παστρικά, αλαφρὸν καιρὸ,
ήτις ἀντίλαλο δὲ βγάζει:

Μονάχα, ὁλοθὸς φῶς — κι' ακόμα
φῶς ἀν' τὰ σπινια, ἀπ' τὸ νερό,
μέσα ἀπ' τὴ γῆς, κάτω ἀπ' τὸ χῶμα.

Μά, 'Ηλιε ὀφθονε, κοίτασε εἰσένα!
Μ' ὅλον τὸν πλοῦσι σου άρχομό,
δὲ σὲ πιστεύω — εἶσαι σὰ έβνα,

Κι' ακόμα θα σὲ περιμένει
να φέρεις, σάν ἀπὸ λυγμό,
μιὰ όρχαία χαρά, μπαλωμαμένη:

Γιατί, — μεγάλη τῆς ή χάση,
μό ή Άνοιξη ή θαυματουργή
ἀξια δὲν ήταν να μού πάρει

Μαζί τῆς τὴν ψυχῆ, που θέλει
να λυώσει μέσα τῆς, να βγει

σὸ σύννεψη, ὀφρανη γσφέλη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΑΝΑΓΗΕΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

ς'. (Συνέχεια)

Εὐτυχῶς, ο μπαμπὰς είχε μαζί του και τὸ τουφέκι του. Τὸ σήκωσε και
στάθηκε, κοιτάζοντας τὴν ἀγελάδα κατάματα. Αὐτὸ ήταν! Στάθηκε κι' ή
ἀγελάδα κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν κουνήθηκε πιά. Εἶχε μερόσει, είχε ήσου-
χάσει. 'Ο μπαμπὰς τότε τὴ χάιδυσε, τῆς γλυκομίλησε. Κι' ἀφοῦ ἀπομάκρυναν
τὸ Ζωηρό, ή Βιολέττα άρχισε πάλι να βόσκει οὐ να μὴν είχε σμῆ τίποτα.

'Ετσι συνήθισε κι' ή Μαρτίσα πὸν μιὰ στιγμή τρώαξε τόσο πολὸ. Και
μάλοσε τὸ Ζωηρό πὸν εξαιτίας του έγιναν δλα. 'Αλλά ο ξεπυργος σκύλος, σὸ
να κατάλαβε τὸ λάθος του, πήγε μόνος και κούφτηκε στὸ σπιτι, κι' ἀπὸ τότε
οὔτε γαύγισε οὔτε κουνήγησε
πια τὴν ἀγελάδα.

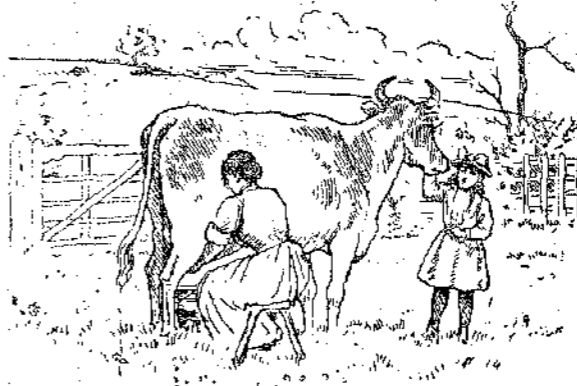
Τὴν ἄλλη μέρα, ή μαμμὰ
είπε:

— Μαρτίσα, ελα να ἴδῃς
ποῦ θάβρωξουμε τὴν ἀγε-
λάδα!

'Η Μαρτίσα έπρεξε. 'Η
Κατερίνα είχε φέρι έναν
κατακαινούργο κουβά κι'
ένα σαμανάκι. Κάθισε κον-
τά στη Βιολέττα κι' άρχισε
να τὴν άρμεγῆ. 'Η ἀγελάδα
στεκόταν τόσο ήσυχη, πὸν
ή Μαρτίσα μπορούσε να
τὴ χαιδέη και να τῆς διώχῃ τις μύγες ἀπ' τὰ μάτια και ταῦτιά τῆς.

Σὲ λίγο ο κουβάς γέμισε. Τί ὀρθάο, κάτασπρο και παχὺ γάλα! Κουβά-
λησαν τὸ καμινέτο και τὰ σεβρίτια ἐκεῖ-ἐξω, έβρασαν λίγο ἀπ' τὸ γάλα ἐκείνο
και προγευματίσαν σ' ένα τραπέζι, κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη καρδιά. Πόσο
χαιρόνταν πὸν είχαν τώρα και μιαν ἀγελάδα να τοὺς κἀνῃ τόσο καλὸ κι' ἔ-
φθορο γάλα! Και φρέσκο βούτυρο θάκαναν, και γιαούρη, και τυρὶ, και ἄν-
θόγαλα κι' ἀπ' δλα. Κι' ο Ζωηρός ακόμα φαινόταν εὐχαριστημένος. Σαπλω-
μένος ἐκεῖ-κοντά, κοιτάζε τὴ Βιολέττα και κουνούσε τὴν οσφά του φιλιὰ. Εἶχε
κατάλαβε πὸς κι' αὐτῆ ήταν ένα ζῶο τοῦ σπιτιοῦ, και τί χρῆσιμο ζῶο!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ».

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

'Ηταν ένα μεγάλο έπαρχιώτικο σπι-
τι, με μιὰ πόρτα πάντα κλειστή, — τὴν
έπίσημη πόρτα για τοὺς κυρίους, που
χτυποῦσαν τὸ κουδούνι τῆς δυνατά, —
και μι' ἄλλη πόρτα, πάντ' άνοιχτή, που
ἀπ' αὐτῆ περνούσαν τὰ κάρρα, τὰ φορ-
τωμένα στάρι, κρασί, κάρβουνα, ζυμα-
ριά.

'Επάνω οι ἀπέραντες κάμαρες, με τὰ
ψηλά ταβάνια, με τὰ δικάρια τὰ ντυ-
μένα με χρωματιστὸ χαρτί, με τοὺς τὸ-
λους τοὺς χρωματισμένους μ' άνοιχτὸ
κίτρινο χῶμα ή μ' ελαφρὸ μενεξεδέ-
νιο. Στὰ παράθυρα, τὰ μεγάλα και πλα-
τυά, ἀντι για δαντελλένιες κουρτινες,
κάτι στενόμακτρα παραπετάσματα ἀπὸ
λευκῆ μουσελίνα, σχεδὸν κολλημένα
στὰ τζάμια! Ἐπιπλα παλιά και μαυρι-
σμένα γραφεία μακρουλά, σκεπασμένα
με μαβρο μουσαμά, με συρτάρια μεγά-
λα, μακριὰ διδάνια τριγωνικά, στρω-
μένα με πράσινο μάλλινο ύφασμα και
σάν παραγμισμένα μ' άγκάθια ντου-

λάπια πουπιαναν ἐλόκληρο τοίχο κι' ἔ-
κλειναν μ' ένα σύρτη. Σὲ μαυρισμένες
και φθαρμένες κορνίζες, μερικές αἵματο-
δαμένες ζωγραφίες: ή μάχη τοῦ Σαλφε-
ρίνου, ο Μαζέππας, ο Μάρκος Μπότσα-
ρης... Τὸ σαλόνι είχε κλεισμένες τις
πόρτες, βυθισμένο στὸ σκοτάδι κι' ἄ-
παγορευμένο στὰ παιδιά! Άνοιγε μόνο
δταν έρχόταν καμμιά επίσημη ἐπίσκεψη.

'Απὸ τις ὀχτὸ τὸ πρωί εως τις δύο
τ' ἀπόγευμα, τὸ σπιτι ήταν ήσυχο και
σιωπηλό, γιατί τὰ παιδιά ήταν σχολεῖο.
Στὸ τραπέζι ο θέρυδρος ὑποχωροδός σὲ
μιὰ φοδερή βρεξη, βρεξη γερῶν παι-
διῶν, παχιῶν, δυνατῶν. Κατόπι θπνος
ὡς τις τέσσερις. Ἀπὸ τις τέσσερις μέ-
χρι τις πέντε μελετούαμε τὰ λίγα μας
μαθήματα γι' αὔριο και στις πέντε...

'Ο, στις πέντε λύναμε πιά τοὺς ζυγούς,
είχαμε τὴν ἐλευθερία, τὴ λεηλασία τοῦ
σπιτιοῦ, τὴν επανάσταση! στις πέντε
γινόμαστε δαιμόνια, ξεπολυμένα μέσ'
στὸ σπιτι!

Μάτατες οι συμβουλές, οι ἀπειλές,
οι μπάτσες. 'Ο ένας ἔλατιγε κι' οι ἄλ-
λοι γελοῦσαν σὲ λίγο γελοῦσε ακόμα

κι' ο μπαταρισμένος. Οί μητέρες, οί για-
γιάδες, οι θειὲς ἀπελιπίζονταν, κλεινόν-
ταν στὴν κουζίνα, κατέβευαν στὴν ἐκ-
κλησιά. Στὰ ὀχτὸ παιδιά τοῦ σπιτιοῦ
— ἀπὸ ἕξη μέχρι δώδεκα χρονῶ, —
προθέτονταν ἄλλα ἔργα ὀχτὸ, μικροὶ
συγγενεῖς και φίλοι, που έφταναν ὀδη-
γούμενοι ἀπὸ τις ὑπηρετίες. Γινόμα-
στε ένας μικρὸς λαὸς ἀπὸ μελαχροίνες
ή ξανθὲς ὀπαρξες, ἀκράτητες ἀπ'
τὴν ὕβριση, με παχουλές και γυμνές
γάμπες, με πνεύμονες δυνατοῦς. Μικρὸς
λαὸς, θέρυδο γεμάτος, ἐξωφρενικός,
που σκορπιζόταν στὸ σπιτι κι' ἔπιανε
δλας τις γωνιές, δλας τις μεριές. Εἶχαμε
τότε δικές μας τις ἀπέραντες κάμαρες,
δπου στέγνωσε ή μουγιάδα τις βροχε-
ρὲς ήμέρες τις μακριές ἡλιόφωτες τα-
ράτσες, όπου φτάναμε σκαρφαλώνοντας
στ' ἀπότομα ξύλινα σκαλοπάτια.

Γινόταν ένας ἀδιάκοπος δρόμος ἀνά-
μεσα στα δωμάτια, ένα γκρέμισμα ἀπὸ
μικρὲς και μεγάλ ε σκάλες, άκουγόταν
μιὰ τρομπέτα που έξεκούρασε, πὸν γε-
λοῦσε ἀνάμεσα στὴ μελαγχολία τοῦ
σπιτιοῦ. Τὸ πὸν ἀγαπημένο μας παιγνίδι
ήταν τὸ κρυφτά. Σιγά σιγά σχηματί-
ζαμε έναν κύκλο στὴν τραπέζαρία και
ζητούσαμε ἀπὸ τὴν τύχη ἐκείνον που
θα τῆμίενε.

'Αν ο κλῆρος έπεφτε σὲ κορίτσι,
ἐμόρφαιζε και πήγαίσε μουρμουρίζον-
τας να κρυφτῆ σὲ μιὰ γωνιά, με τὴν
δὴψη γυρισμένη πρὸς τὸν τοίχο, με τὰ
μάτια κλειστά, για να μὴ βλέπῃ αν
ήταν ἄγόρι, προσπαθοῦσε να κἀνῃ τὸν
εὐχαριστημένο και να δείξῃ πὸς είχε
πεποιθήσει στὸν εαυτό του... 'Αφοῦ
βεβαιωνόμαστε, ὅτι αὐτὸς δὲν μπορούσε
να μάς δῆ, φύγαμε πατώντας στὴ μύτη
τῶν ποδιῶν μας, ἀπὸ δύο δύο, ή ἀπὸ
τρεις τρεις, για να κρυφτοῦμε. Και τότε
γινόταν ένα βουδ και νευρικό φάξιμο,
ἀνήσυχο και σιωπηλό, για να βρούμε
— ποῦταν δύσκαλο πολλὲς φορές — ένα
κατάλληλο μέρος. Έπρεπε να τῶδρη
κανεις γρήγορα, κι' έπρεπε ναταν και
καλὸ χροιαζόταν πονηρία και τόλμη,
φαντασία κι' ἐνεργητικότητα. Εἶχατε
να κάμετε με συμπαίχτη ἐγώιστῆ πού,
βρίσκοντας έναν καλὸ κρυφθῶνα για τὸν
εαυτό του, τὸν ἔκρυβε στους ἄλλους με
τὴν πρόφαση ὅτι ἔκαναν θέρυδο και
τὸν μαρτυροῦσαν. Εἶχατε να κάμετε
με συμπαίχτη ἐφάνταστο, που τρώ-
πωνε στα ντουλάπια, ἀνάμεσα στα ροῦ-
χα, χωρίς να νάμπῃ, χαμογελώντας
μέσα σ' αὐτὸ τὸ τινξίμο! εἶχατε να κά-
μετε με συμπαίχτη ἀναποφάσιστο, που
γύριζε δλο τὸ σπιτι, χωρίς να βρῆ μιὰ
γωνιά ἐκανοποιητική. Εἶχατε να κάμετε
με συμπαίχτη τολμηρό, που χωνόταν,
ἀπλούστατα, πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἀπὸ
μιὰ πολυθρόνα, δυὸ βήματα μακριὰ
ἀπὸ τὸν «έχθρὸ», με τὴ μεγαλύτερη
βεβαιότητα πὸς δὲ θα τὸν ἐβρισκε, εἴπει-

δή ήταν πολύ κοντά... ελάτε, τέλος, να κάμετε με κουτά, που τρύπωνε κάτ' από ένα κρεβάτι... Όταν δλοι είχαν κρυφτεί, άκουγόταν μία φωνούλα μακρισμένη, τραχειά, συρτή:

— Έλα... α!

Τότε ο «έχθρος» ξεκίνησε με προφύλαξη, χωρίς ναπομακρύνεται πολύ από τὸ μέρος του, κοιτώντας δεξιά, ἀριστερά, περπατώντας με μικρά βήματα. "Είτρεμαν οι καρδούλες στους κρυφώνες" όπου ήταν δυο κρυμμένοι, ὁ ένας ἔλεγε τοῦ ἄλλου: — Δὲ μᾶς βρῖσκε, ὄχι! είναι πολύ κοντός...

Τελυτατά ἐκεῖνος ἀποφάσιζε νά-φύση τὴν τραπεζαρία τότε ανοίγαν οι πόρτες, τὰ ντουλάπια, παραμερίζονταν οι καρέκλες, τὰ γραφεία κι' οι κρυμμένοι έτρεχαν στο μέρος του, διαλαλώντας τὴ νίκη τους. "Ενώ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ βρῆ ἕναν, οι ἄλλοι ἔστρώπωναν ἀπ' ἕλα τὰ μέρη, γελώντας κατεχαρακτηρισμένοι πὸν δὲν πιαστήκανε, και τρέχοντας στην τραπεζαρία. Τὸτ' ἐκεῖνος πήγαινε ἡσυχα-ἡσυχα νὰ φάξη τὰ κρεβάτια, και ἔβρισκε ἐκεῖνο τὸ κουτὸ παιδί, κουλουρισμένο, πὸν δὲν εἶχ' ἐπιχειρήσει νὰ φύγη και τάρπαζε ἄν ἕνα τραπουλόχαρτο, κουνώντας τὸ κεφάλι και φουσκώνοντας τὰ μάγουλά του. "Εμεῖς τοῦ λέγαμε γελώντας:

— Βλάκα, γιατί κρύφτηκες κάτ' ἀπ' τὸ κρεβάτι; Και δὲ μπορούσες νὰ βγῆς, δταν αὐτὸς εἶχε περάσει;

— Εἶθὼ τῆξερα πὸς αὐτὸς θὰ μ' ἔβρισκε, μουμοῦριζε ὁ κουτὸς πηγαίνοντας τώρα «νὰ τὰ κλείση» κι' αὐτὸς. Μὰ τὸ παιγνίδι γινόταν πῶς ζωηρό, δταν ὁ ἐχθρὸς ἦταν κανέναν πονηρός, — ὁ Μιχαλάκης, παραδείγματος χάρη, πὸν ἔπειτα γίνηκε γιατρός. "Εμεῖς τὰ χάναμε, κάναμε συμβούλιο σὸν ἀντιβλάμο, γὰ νὰ βροῦμε δυσκολόδρομο κρυφώνα. "Ὁ Μιχαλάκης, ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, μᾶς ρωτοῦσε με τραγουδιστὴ φωνή:

— Νάρθω; Κι' ἐμεῖς, δλοι μαζί, φ'θισμένοι. — "Ὅχι ἀκόμη, ὄχι ἀκόμη!

Στὸ τέλος ἀποφασίζαμε νὰ τρυπῶσοῦμε δυὸ ἢ τρεῖς σὸν κατότσι, τρομάζοντας τις κόττες. Ἐν' ἄλλο ζευγάρι στὴ σκάφη τοῦ ζυμώματος, κρατώντας λίγη ἀνασηκωμένα τὸ σέπασμα γιὰ νάναπνέη και κάποιοι ἄλλοι ἀνέβαινε ἀπάνω ἀπ' τὰ ντουλάπια με κίνδυνο νὰ συντριπτή ἢ πῶς μικρή, ἢ Ἄδελφια, πήγαινε πονηρὰ νὰ χυθῆ πίσω ἀπ' τὴ Μαριαγκράτσια, τὴν ὑπηρέτρια πὸν ἔπλεκε και πὸν δὲν κουνιόταν πῶς γιὰ νὰ μὴ φανερωῖ τὴν Ἄδελφια. Τότε κείνος ὁ πονηρὸς, ὁ Μιχαλάκης, καθόταν λίγο νὰ σ'εφθῆ, ἔπειτα, γραμμῆ, σὲ νὰ τοῦ τῆχε πῆ καναὶς, πήγαινε σὸν κατότσι κι' ἄρ-

παζε δυὸ ἀπ' τὸ λαμό, ἔσεκπαζε τὴν σκάφη κι' ἄρπαζε τῆλο ζευγάρι, ἔλεγε σ' αὐτὸς πὸν ἦταν ἀπάνω στὰ ντουλάπια νὰ καταδοῦν και μῆς θαμπωμένοι, τὸν ρωτοῦσαμε:

— Πῶς μᾶς βρῆκες; Ποιὸς σου τόπε; αὐτὴ ἢ πονηρὴ ἢ Κοντσάττα, ἢ καμαριέρα;

— Τὸ κατάλαβα μόνος μου! ἀπαντοῦσε κείνος μετριεπρονέστατα.

— Ἐμένα, ὅμως, δὲ μ' ἐπιασες! φώναζε ἢ Ἀδελφία βγαίνοντας ἀπὸ πίσ' ἀπ' τὴν Μαριαγκράτσια.

— Σ' εἶχα δει μὰ δὲν ἤθελα νὰ σὲ πιάσω, ἔλεγε κείνος περήφανος, θριαμβευτής.

"Ὅσοῦ μὴ μῆρα ἀποφασίσαμε κἀτι νὰ τοῦ φτάξουμε, Σὲ μὴ ἀποθήκη γιὰ στᾶρι, γεμάτη ἀπὸ παλιὰ κάδρα και ἐπιπλα τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας, ἦταν μὴ κάθα στρογγυλή, τρία μέτρα ψηλή, πλεγμένη ἀπὸ λυγαριά. Βάζαμε σ' αὐτὴ τὰ κἀθάρτα πανικά. Γιὰ νὰ μποῦμε μέσα, τὴν κυλῆσαμε χάμου και μπῆκαμε κι' οι ἔξη, ὅπως σὲ στόμα φοῦρνου. ἔπειτα, πιέζοντας σὸν βᾶθος, τὴν σηκώσαμε ὀρθή κι' ἐμείναμε ἀκίνητοι σὸν πάτο αὐτοῦ τοῦ στρογγυλοῦ πηγαδιῦ.

Γελούσαμε μεταξύ μας, γιατί, σιγουρα, ὁ Μιχαλάκης δὲ θὰ μᾶς ἔβρισκε ποτέ. Καθόμαστε στριμωγμένοι, ὁ ένας στὴ ράχη τοῦ ἄλλου, ἄλλ' εὐτυχεῖς πὸν θὰ γελούσαμε τὸ Μιχαλάκη. Σὲ λίγο ἢ Ἀδελφία ἔκλαιγε πὸν τῆς πονοῦσε τὸ πόδι, ἐνὼ κάποιος τῆς φτῦρίζε:

— Σιωπή, ζῆφο! θὰ μᾶς φανερώσῃς! "Ἡ ὄρα περνοῦσε κι' ὁ Μιχαλάκης δὲν ἔρχόταν.

— Δὲ μᾶς βρῖσκε, δὲ μᾶς βρῖσκε, λέγαμε, χαμηλόφωνα, γελώντας. Μετὰ ἄρχισαμε νὰ στενοχωριόμαστε. "Αποῦ ὁ Μιχαλάκης δὲ μᾶς ἔβρισκε, ἦταν καλύτερα νὰ βροῦμε ἀπὸ κει και νὰ πάμε νὰ τοῦ ποῦμε πὸς ἦταν ἕνας ἡλίθιος, ἕνας βλάκας, κι' εἶ τοῦ τὴν φτιάξαμε.

Μὰ πῶς! "Εμεῖς σπρώχναμε σὸν πάτο κι' ἢ κόφα ἔμενε ὄρθια, με τις πλευρές τῆς ἴσιες, ἄν τὰ τοιχώματα ἐνὸς πύργου. Δὲν ἔβραμε νὰ τὴν ἀναποδοῦρῖσοῦμε, γιὰ νὰ βροῦμε. Οι πλευρές, πὸν τις χτυπούσαμε γιὰ νὰ τὴ ρῖξουμε, ἔτριζαν, ἄλλα ἐμεῖς βραβαίνουμε πάρα-πολύ στὴ βᾶση. Πρῶτα κοιταχτήκαμε δλοι φοβισμένοι ἢ Ἀδελφία ἔκλαιγε κι' ἐφάναζε. ἔπειτα κλάψαμε κι' ἐφώναξαμε δλοι.

Ἐνα ὀλάκερο τέταρτο τῆς ὄρας μετὰ τὴν ἀπομόνωσή μας σὸν βᾶθος τῆς κόψας, ἦρθαν νὰ μᾶς λεφτερώσουν ἢ Μαριαγκράτσια κι' ἢ Κοντσάττα, οι ὑπηρέτριες, πὸν ἀναποδοῦρῖσαν τὴν κόφα και μᾶς τράβηξαν ἔξω, αὐτὲς γελώντας, ἔμας πὸν κλαίγαμε.

"Ἀλλὰ τὸ φοβερότερο ἀπὸ τὸ ἔπει-

σόδιο, ἦταν ὅτι αὐτὸ τὸ παλιό-παιδο, ὁ Μιχαλάκης, εἶχ' ἔρθει σιγά-σιγά στὴν ἀποθήκη τοῦ σταριοῦ, κα-τάλαβε πὸς ἦμασε μῆς στὴν κόφα κι' ἔφυγε ἡρεμότητα, προβλέποντας ὅτι θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ βροῦμε ἀπὸ κει, γιὰ νὰ προσηματιστῆ μ' ἕνα κομμάτι φῶμι και μὴ φέτα χοιρομέρι. Αὐτὸς πρώτος, κι' ἔπειτα δλοι μας οι συγγενεῖς μᾶς κορέδεψαν, ἀκόμη κι' ὁ θεος, ὁ γραμματικὸς, πούταν τόσο πολὺ σοβαρὸς, ὡς κι' ὁ θεὸς ὁ Γαβριηλ πούταν παραλυτικὸς. Ἦταν μὴ περιφρημῆ ἦττα.

"ἔπειτα ἔρχόταν ἢ σειρά τῆς τυφλο-μύγας. Τὸ κυριότερο ἦταν νὰ σφίξουμε καλά τὸ μαντιλι στὰ μάτια ἐκεῖνου πὸν ἐπρόκειτο νὰ μᾶς πιάση, και μετὰ νὰ τὸν ρωτήσοῦμε:

— Μᾶς βλέπεις;

— "Ὅχι.

— Πῆς! νὰ χαρῶ τὴ μαμιά, δὲ σὰς βλέπω. Κι' αὐτὸς ὀρκιζόταν, κι' ἄρχινοῦσε τὸ ψηλάφημα, ἐνὼ ἐμεῖς φεύγαμε χορεύοντας, πηδώντας, πέφτοντας χάμου, ξεφεύγοντας σὰ χέλια. Μῆσα σ' ἀνακατωμένα γέλια, ξεχώριζε ἢ φωνή:

— Μᾶς βλέπει, μᾶς βλέπει! δὲν παίζουμε.

Κατόπιν, αὐτὸς ἄρπαζε μὴ πὸν τὸν χτυποῦσε, κρατώντας τὴν καλά.

— Ποιὸς εἶναι; ποιὸς εἶναι;

— Εἶναι ἢ Δέλια.

— Εὔγε, Πιπίνιο, εὔγε! εἶναι ἢ Δέλια.

Κι' ἢ Δέλια ἐπαίρνε τὴ θέση του. "Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀπλή τυφλομύγα, προτιμούσαμε μὴ πῶς πολὺπλοκή αὐτὴ με τὴ βούρτσα. Τὰ γόρια και τὰ κορίτσια κρατιόντουσαν ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔκαναν κύκλο γύρω ἀπὸ τὴ Δέλια, πὸν στεκόσαν καταμεσίς με δεμένα μάτια και με μὴ βούρτσα σὸν χέρι.

(Ἀκολουθεῖ) ΕΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΗΙΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Πολλὲς φορὲς χαίρει κανείς βαθύτατα ἕναν ἀνθρώπο πὸν δὲν τὸ εἶδε, μόνο και μόνο γιατί εἶχε νάρχεται ἕσταρ ἀπὸ ἕναν, πὸν τὸν χαίρειται εἶται γιατί τὸ εἶδε.

Ἐθιμοφιλία στὴν τέχνη, πὸν γιὰ νὰ τὴν ἐνοήσῃ κανείς, πρέπει νὰ τὴ σπουδάση, γεννῆ τὴν ὑποψία μήπως, σὸν διάστημα τοῦ χρόνου πὸν τὴν σπουδάση, κἀθῆ καμμιῦ ὑποβολῆ, ἴκανῆ νὰ διαστρέψῃ τὴν ἐλεύθερή του ἀντίληψη.

"Ὅλα τὰ βᾶσανα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔχουν και τὰ εἶναι πλὴν τοῦ γλωσσικοῦ ἐπητήματος.

Ἐρώτησε ὁ Θεὸς ἕνα παικτοῦ τὴν ἀτέλειες φρονεῖ δὲ ἔχει ὁ ἀνθρώπος. Κι' ὁ παικτοῦ ἐποκρίθηκε: δυὸ ποδιὰ πὸν τὸ ὄπισθε, μεγαλοθῆναμε, τὸ βρῖσκαι πὸν λίγα δ. Γ. Κ.

ΔΕΙΛΙ

"Ἡ μέρα οδοπάθανε... Κι' ὁ ἥλιος τῆς ποτὰ ὁρδα μαβία και πένθιμα τῆς ἔχει ἀχομοδῆσε. Τὰ γεροντάκια κἀθησαν σὸν κωφὸν μπροστά και σκεφτικὰ ἔξαύστησαν κοιτώντας πῶς τὴ δύση...

Οι γοῖες βγῆκαν σὸν ἔμπροσθε σουρεῖς, κωμπορυστές, πάνω ἄν' τὰ μικροῦλια το ἰς νὰ βλέπουν τοῦς διαβάτες Κι' οι νῆς πῆγαν περιπατο διπλοκαμαρωτές, ἄλλες ἀργῆς, ῥεμβάζοντας χλωμῆς κι' ἄλλες γελῶτες.

Στὸ δρόμο ἐπαίζαν τὰ παιδιὰ κι' ἀπλόθη μὰ βοή! ἄν' τις ὀροσε φωνούλες τους πὸν ἐπαίζαν τὸ κρυφούλι... Τώρα ἕλα γύρο φαίνονται χωρὶς κἀν μὴ κνησὶ σὰ νὰ χλωμοσκυπῆσθην ἀπὸ ἕνα γκρίσο τοῦλι...

Τὸ κἀθε στήθος σῆναε κι' ἀπόμεινε γυρῶ. Κι' εἶται πὸν ὀλοῦθε σὸκοπια τὸ δειλινὸ μῖαν ἄσπρη, μοιάζει ὡς νὰ πλέκη ὀλόγυρα τὸ γκρίσο τῆς ἱσῆ, στὴ φάση ἄλλα και μέσα μας, μ' ὀροσση ἀράχνη...

ΜΙΜΗΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΜΒΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

Μήπως αὐτὸ δὲν συλλογιζόταν ὅσο ἦταν ἀρρωστος; "Τι θὰ γίνῃ ἢ Μαρτίκα μου, ἔλεγε, ἂν ἐγὼ τώρα κλείσω τὰ μάτια μου γιὰ πάντα;

Και τώρα, ἔπαλλωμένος σὸν κρεβάτι του, τὴν ἔδλεπε νὰ ἐργάζεται με χαρὰ και θαύμαζε τὴν ὀπομονή και τὴν ἐπιτηδετητήτᾴ τῆς. "Νὰ πὸν δὲ θὰ χαθῆ τὸ κοριτσάκι μου, ἔλεγε. Δοξασημένο τῆνομα τοῦ Θεοῦ!

"ἔπειτα, δταν καλύτερεψε περισσό-τερο και δυνάμωσε, ἄρχισε νὰ τὴ βοη-θῆ γιὰ νὰ διασκεδάξη. Κατασκεύαζε ἐπιπλα γιὰ τις κούκλες: τραπεζάκια, κρεδατάκια, καρσκλίτσες, ὄχι ξύλινα βέβαια, ἀλλὰ ἀπὸ χοντρὸ χαρτί, κομ-φώτατα και στερῶτατα.

"Ἡ Πετροῦλα ἔρχόταν κι' ἐπαίρνε κούκλες και κουλονοικοκυριά, πὸν τὰ πουλοῦσε σὸν χωριὸ τῆς μ' εἰκόλια κι' ἐκέρδιζε κι' αὐτὴ κι' ὁ Γεροθῶμας.

"Ἀλλὰ δταν ὁ γέρος ἔγινε καλά σὸν ἐντέλεια, βγῆκε πᾶλι με τοῦς μύλους του και με τὴ Μαρτίκα. Κι' οι δυὸ ἔχαν ἔλαφρῆ τὴν καρδιά τους και τὴ συνεί-δησή τους ἡσυχη. "Ὁ Γεροθῶμας γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι και νὰ πέβαινε, ἢ κόρη του δὲν θάμεινε σὸν πῆντε δρό-μους και δὲν θὰ πενοῦσε, ἀφοῦ ἐργα-

ζόταν κι' ἐκέρδιζε. Κι' ἢ Μαρτίκα πᾶλι γιατί ἀισθανόταν ὅτι ὁ πατέρας τῆς τὴν εἶχε συχωρώσει.

"Ἦταν λοιπὸν εὐτυχισμένοι κι' οι δυὸ.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἢ Μαρτίκα με-γάλωνε. Κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο πῶς καλὴ και πῶς ἐργατικὴ γινόταν. Καμ-μιά φορὰ ὅμως τὴν κυρίευε και μελαγ-χολία, γιατί συλλογιζόταν τὴν ἐρημῆ τῆς και τοῦς δυστοχου ὀτους γονεῖς τῆς, πὸν οὔτε τὸν τάφο τους δὲν ἦξερε.

"Ἡ κυρία Φανῆ πὸν τὴν ἔδλεπε ἔτσι μελαγχολικὴ και τὴ λυπόταν, σκέφτηκε πᾶλι νὰ τῆς διασκεδάση τὴ λύπη, νὰ τῆς στρέψῃ τὸ νοῦ σ' ἄλλο πράγμα. Γιὰ νὰ μὴν κἀθετα λοιπὸν νὰ συλλογιέται ὄλη τὴν ὄρα πὸσο ἦταν δυστυχισμένη αὐτὴ και πὸσο εὐτυχισμένα τέλλα παιδιὰ πὸν εἶχαν

"Ἐφρονε τὸ φῶς σὸν τρα-πέζι..." (Σελ. 245, στ. 5.)

τοῦς γονεῖς τους, τὴν ἔπιασε μὴ μῆρα ἢ κυρία Φανῆ και τῆς μίλησε σοβαρὰ πολλὴν ὄρα. Στὸ τέλος τῆς εἶπε:

— Τώρα, Μαρτίκα μου, ὁ Γεροθῶμας εἶναι πολὺ γέρος κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φροντίδα και προσοχή μεγάλη. Ἐσο λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν φροντίζῃς, νὰ τὸν προσέχῃς, νὰ τὸν περιποιεῖσαι περισ-σότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Πῶς σ' ἐπρόσεχε και σ' ἐπροστάτευε κείνος δταν ἦσουν μι-κρή; ἔτσι και σὺ πρέπει νὰ γίνῃς ὁ προστάτης του τώρα πὸν μεγάλωσες.

"Ἡ Μαρτίκα, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λό-για, χάρηκε πολὺ, γιατί ἔδλεπε πὸς δὲν ἦταν πῶς ἕνα μικρὸ, ἀδύνατο κοριτσάκι, ἀλλὰ ἕνα μεγάλο κορίτσι ἴκανὸν νὰ κἀμῃ γιὰ τὸ Γεροθῶμα, ὅτι εἶχε κἀνει κι' ἔ-κείνος πρωτότερα γι' αὐτὴ: νὰ τὸν τρέ-ψη με τὴν ἐργασία τῆς, νὰ τὸν ντύνη, νὰ τὸν φροντίζῃ και νὰ τὸν προσέχῃ σὰ μικρὸ παιδί. "Ἦταν κι' ὁ μόνος τρό-πος γιὰ νὰ τοῦ εἶξη τὴν ἀγάπη τῆς και τὴν ἐδγνωμοσύνη τῆς.

"Ἀρχισε νὰ τὸ κἀνῃ ἐθῶς, ἀπὸ τὴν ἰα μέρα. Καὶ, πρῶτα-πρῶτα, ἔξρον-τας πὸς ὁ κακῆμένος ὁ Γεροθῶμας δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ σχεδὸν στὴ ζωῆ του κολοφαγία, ἢ Μαρτίκα ἄρχισε νὰ φροντίζῃ περισσότερο γιὰ τὸ καθημε-ρινὸ του φαῖ. Μόνη τῆς τὸ μαγειρεῦσε και μόνη τῆς τῆρεν σὸν τραπέζι, μὴν παραφρίνοντας πᾶ τὴν κυρὰ-Παῦλαινα νάνακατεύεται ὅπως ἄλλοτε. Και τί ὄραια πὸν μαγειρεῦσε τὸ κἀθε φαγητὸ ἢ Μαρτίκα! "Ἡ κυρὰ-Παῦλαινα χωρὶς νὰ ζηλεύη καθόλου, δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἐπαίνεῖ.

— Βλέπεις ἐκεῖ, ἔλεγε τοῦ Γεροθῶμα, τί ὄραια πὸν μαγειρεῖται ἢ Μαρτίκα μας; Μοῦ φαίνεται πὸς οὔτε ἢ καλύ-τερη μαγειρίσσα δὲν τῆς παραγαῖνε. Τώρα πᾶ κι' ἢ κυρὰ-Παῦλαινα ἀγα-ποῦσε τὴ Μαρτίκα ἄν παιδί τῆς κι' ἄ-

κόμα περισσότερο τὴν ἀγάπησε, ἀμὲ τὴν εἶδε νὰ νοιάζεται με τόση στοργὴ τὸ Γεροθῶμα, κι' ὄχι μόνο τὸ Γεροθῶ-μα παρὰ κι' αὐτὴ τὴν ἕδια γιατί ἢ Μαρτίκα εἶχε ἀρχίσει νὰ πλένη και τὰ-σπρόρρουχα τῆς κυρὰ-Παῦλαινας και νὰ τῆς μανιάση τις κάλτσες.

Οἱ κῶποι, βλέπετε, τῆς κυρίας Φανῆς δὲν πῆγαν χαμένοι. Μὲ τὸν καλὸ τῆς τρόπο, με τὴν ὀπομονή τῆς, εἶχε μάθει τὴ Μαρτίκα νὰ εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ, νὰ μαγειρεῖ, νὰ ῥάφτη, νὰ πλέκη, νὰ σιδερώνη, κι' ἀκόμα νὰ δια-δάξη, νὰ γράφῃ, νὰ λογα-ριαζῇ και νὰ μὴ βαριέται ποτέ. Γιατί ἴστω-ἴστω τὸ δυσ-κολότερο ἀπ' ὄλα εἶναι νὰ μᾶθη κανεὶς νὰ μὴ βαριέται τὴ ζωῆ του, νὰ μὴ στενο-χωριέται.

"Ἡ Μαρτίκα εἶχε γίνει δε-καπέντε χρονῶν.

"Ἡ κυρὰ-Παῦλαινα, γριὰ κι' ἀπὸ τότε πὸν τὴ γνώρισαν, εἶχε παραγῆρασει. Κἀποτε ἀρρώστῃς κι' αὐτὴ ἄν τὸ Γεροθῶμα. Κι' ἢ Μαρτίκα τὴν περιποιήθηκε στὴν ἀρρώστεια τῆς με τόση ἐπιμέλεια κι' ἀφοσίωση, ὅστε ἢ κυρὰ-Παῦλαινα συγκινηθήκε πολὺ και, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ σὸν κόσμο, ἔκαμε διαθήκη κι' ἄφησε ὄλη τῆς τὴν περιουσία στὴ Μαρτίκα.

"Ἦταν τὸ σπῆτι, τὰ ἐπιπλα και λίγα χρήματα πὸν εἶχε καταμῆρος. Γιὰ φαντασθήτε!

Ποιὸς νὰ τὸλεγε τοῦ Γεροθῶμα, τὴ νύχτα ἐκεῖνη πὸν βρῆκε τὴ Μαρτίκα σὸν δρόμο και τὴν πῆρε νὰ τὴν προστατέ-ση, πὸς ἢ μικρὴ ἐκεῖνη χορεύτρια, ἢ ὄρφανούλα, πὸν δὲν εἶχε «σὸν ἥλιο μαῖρα», θὰ γινόταν μὴ μῆρα νοικοκυρὰ, με ὄλάκερο σπῆτι δικὸ τῆς, με πε-ριουσία!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ. "Ἡ Μαρτίκα ἰδιοκτίτρια κι' ὁ Γε-ροθῶμας ἐπίτροπος τῆς.

Λίγες ἡμέρες ἀφοῦ ἔκαμε τὴ δια-θήκη τῆς, ἢ κυρὰ-Παῦλαινα πέθανε. Κι' ἐπὶ δὴ ἢ Μαρτίκα, ἢ κληρονόμα τῆς, ἦταν ἀκόμα ἀνήλικη, ἐπίτροπος ἢ κηδεμόνας τῆς ἔγινε ὁ Γεροθῶμας. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πῆγαν μαζί στὰ συμβο-λαιογράφια. Κι' ὁ συμβολαιογράφος, ἀφοῦ ἔκαμε τὰ ἔγγραφα ταχυικά, εἶπε σὸν Γεροθῶμα:

— Ἄκουσε, καλὲ μου γέρο. Ἄπὸ τώρα και στὰ εἶξε ἔχεις κι' ἄλλα κα-θῆκοντα. Πρέπει νὰ φροντίζῃς γιὰ τὴν περιουσία τῆς Μαρτίκας σου και νὰ τὴν προσέχῃς, ὅστε νὰ μὴ χαθῆ, νὰ μὴν ἐλαττωθῆ, ἀλλ' ἄπεναντίας ναὐξήση. Δὲν θὰ εὐδεύῃς παρὰ μόνο τὸ εἰσὸδῆμα, κι' αὐτὸ με ὀικονομία μεγάλη. Τὸ κεφάλαιο ὅμως νὰ μὴ τὰγγίξῃς ποτέ.

"Ἄκουε, Γεροθῶμα; Ποτέ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΘΕΙΑ ΜΟΥ

Σ' εύχομαι, θιά, απ' την καρδιά, απ' τα χρόνια της ζωής να τα περνάς...

Καλή μου θεία, εύγνωμα κ' εύγνωμα... Όταν έου μ' άγαστη και συμπόνια...

Πονούσας Σά, άγνη ψυχή για τά... μικρά π' άπρίμενα, από χάδια...

Όμως έου δε μάργης να κλαίω... Παντοτεινά στεκόσαστε άγγελος...

Και φροντίζεις με πάντοτε. Γ' αυτό...

ΣΤΟ ΜΥΛΟ

Φόρτωσα τ' ούζο και ζαχαρώς σέλι...

Ενθουσιασμένος άπ' τ' άτέλει...

Κατηφορήσαμε άκόμη λίγη ώρα...

Ο Μπαρμπα - Κωσταντής, ένας γεροντάκος...

Καλώς τ' παιδί. Τι χαμπέρι...

Δ' ατερίσαμε και τ' άκουμπή...

Ε, τοπο-δ' τ' ούζο και ζαχαρώς σέλι...

Και γαργάρα, γιατί δεν έχουμε κ' όθλου ψωμί.

Ό μπάρμπα-Κωσταντής άδειασε τ' ούζο...

Κατέβηκε. Μά σε λίγο τ' όθλο...

Νά σε λίγο πάλι μου ξαναφώναξες...

Νά σε λίγο πάλι μου ξαναφώναξες...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΛΑΚΟΤΜΗΣ

Τόν θυμάμαι τόν καϊμένο τ' ούζο...

Κατηφορήσαμε άκόμη λίγη ώρα...

Ό Μπαρμπα - Κωσταντής, ένας γεροντάκος...

Καλώς τ' παιδί. Τι χαμπέρι...

Δ' ατερίσαμε και τ' άκουμπή...

Τουράννου; (όταν δηλ. ήταν άκόμα βασιλεία.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τουράννου; (όταν δηλ. ήταν άκόμα βασιλεία.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Φερισμένη Οδύσσεια, π' όταν πάλι...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

μόνο θα μπορούσε να τ' όδηγη ή...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

μαθητής άρχισε Φιλοσοφία, Ποιή...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Και σήμερα μου γράφουν πολλοί...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

α. Φαίδων, κλέως δέσκαλο. Ποι...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τ' ο Γιάργο στ' ερασιέτι:

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

Με κάποιον φίλο μου ήπαίνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Δεκεμβρίου τήν 29 Ιουνίου 1928

ΑΡΧΙΣΑΝ οι παθήσεις. Πολλοί έφυγαν...

Αυτό είναι δυτικό τ' ούς παραστήσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΠΠΟΣ

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

Τήν εποχή της τρομοκρατίας, στ' Παρίσι...

πὸ εἶναι γὰρ μέγα.) Γλυκὸ Χαμόγελο (ναί, μπορείς.) 'Ελαιόδακρυχο Πορφόρα (βοτάνι 16 τετρ. κ' ἐστὶν γαῖρω πὸ θά μπουρζε τάρτα νὰ μὴ μὴ γράφω;) Νοσταλγοῦν Πολιτικὸν (λυσόχαρτο βοτάνι) τὰ φύλλα ἀδ-τὰ προς 2 ορ. τὸ ἐνα) Ἀφρον τοῦ Βουστέρου (ἐλαβ, ἐξέτληκα κ' ἐδ-χαραριστὴ γὰρ ὅτι γράφω;) Ἄσπρον Παλιάντων (ναί, καθάνας χωριστὰ ἐπίσης γὰρ τῆ Σελίδα Συνεργασίας: δὴν μπορείς νὰ στείλῃς ἐ Σπλόγγος κομμάτι) μποροῦν ἄλλοι τὰ φύλλα τοῦ χωριστά) 'Ελληνιστὴν Ἀναγέννησον (οὐ συναγαρὸν γὰρ τὴν προαγωγή καὶ σ' ἐχαραριστὸ πὸ ἀνεγνωρίζεις δε, ὄσπερ ἀπὸ τὸν καθιγητὴ σοῦ, τῆ χωριστὰ σὲ μέ-να γὰρ τῆ Σελίδα δε, δὴν ἐλεχο-μαί. τίποτα τάρτα) 'Ελληνιστὴν Σημναίον (ἐλαβ κ' ἐξέτληκα) ἐδ-χαραριστὸ γὰρ ὅσα γράφω;) Ἀπόρο-μένας (ἔφατε τὰ γράμμα σου καὶ περιμένει κ' ἔλλα τάρτα πὸ ἐχαιε κερὰ) τὴς εἰ λέω σὴν ἀρχὴ γὰρ τοῦ τόνου μου) Ἀραστὴ καὶ Σαπρὸν (ἐστὶν) ἐχαραριστὸ γὰρ τοῦ τόνου μου λέω σὴν ἀρχὴ) Ἀικιμίδην Στύλλον (δε, ἡ ἀρ-ωοσὰ ἔξ μνηδὸν εἶναι μὲν 12, 60.) 'Ελλην Μικελουδάκη, Ζυβερνή, Γέρο-Ἄθρον κτλ. κτλ. Τρελλὸ Ναυτοπούλο, Σακου-στον Βαλλοταν, Μίνας Σόννη, Δουλοδ Κ. Μάγη (βοτάνι).

Εἰς δόσας ἐπιστολὰς ἐλαβὰ μετὰ τὴν 28 Ἰουλίου, ἐπιαντήσω ἀπὸ ἀρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΨΕΣΙΑ τοῦ Σπλου Διαγενησοῦ τοῦ Δι' ἰστορίας περὶ τὸ Ἰαννουαρίου.

463. Αὐξήσομαι

Τὸ πᾶντο μου μιὰ χώρα Μικρασιατικὴ Ἀντονωμία γάλλο Ἐσποθιματικὴ. Καὶ γ' ὄλο μου μιὰ Κόρη Ἀπὸ τῆ... Γλυπτικὴ.

Μαρίττα Σ. Βοϊνὸγλου

464. Στοιχειώδεις

Ὅπως εἶμαι, ἐμ' ἕνα ὥρατο Μὰ μικρὸ νῆσι στὸ Αἰγαίον Καπελλάκι ἀν φορέσω, Στὴ Μικρὸν Ἄσια θὰ πέσω. Νιδιναρο

465. Ἀναγραμματισμός

Τῆς Ἑβραϊκῆς ποταμὸ Ἄν τὸν ἀναγραμματιστὴς. Ἐνα ζῶο οὐτικὸ Στὴ σινηρὴ θὰ σχηματιστῆς. Ἄδρα τοῦ Ἑβραῖον

466. Αἶνιγμα

Στὴ Δόξα ναί, μὰ δε καὶ στὴ [Νιστὴ] Στὸν Ἐσθή ναί, μὰ δε στὸ Λα- [ρεῖο] Στὸ εἶδωλο δε, στὸ ζῶανο ἀνήμεν Στὴν φύξη ναί, μὰ δε καὶ στὸ [χρῶσ]. Ἑλλὰδα

467. Πυραμίδες

+ + + + +
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *

Καθέτως οἱ σταυροὶ ἦσαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21. Οὐαίον

τίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: μέ-λος, εἶδος θεατρικοῦ ἔργου, νῆ-σος τοῦ Ἰονίου, ἄγιος θεολόγος, κίνημα κατὰ τοῦ καθεστᾶτος. Ζυβερνή

467. Ἐπιγραφή

H
K A N
K N I I A
A G I N A E H
Φ Α Ι Η Α Ν Τ Ε Ι
Ζητήσῃαι ἡ ἀνάγνωσις.
Δουλιὰς Γ. Νιηφοροῦδος

468. Ἀριθμητικὸν Παιγνιον

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν. τὸν ὁ ποῖον ἢ θέσας δὴν θάλαχθῆ, νὰ πορνευτοῖν τὰριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἔξαγόμενον κῶν σημειωθῆσομένα νὰ πρᾶξων νὰ εἶ-ναι μηδὸν:

5 2 10 4 5 +-×=0
Ἐλπίδομο Πουλι

469. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πᾶντο τῆς πρώτης, τὸ δεύ-ταρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀπο-τελοῦν Μουσῶν:

1, Περίφρον Ἑλληνικὸν δρος.
2, Ἀρχαίος ἀγαματοποιός 3,
Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 4, Περὶ τὸν
σαρκοβόρον 5, Ἀθηναίος στρα-τηγός 6, θεὰ 7, Φίλη τοῦ Περικ-λέους.

Ἐσθή

470. Μικτὸν

ἠ-γ-βιαί-κλ-ε-ο-υ-πλτ
Ἀιγιονία Βαλέχα

471. Γεῖρον

	το	15	15	15	
K	το	15	15	15	τι; ἄ!
	κί	15	15	15	
	το	15	15	15	
	το	15	15	15	

Ἐλπίδομο Θετὴ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

472. Τελεγραφία

C'est quelque chose de mal Qu' on peut et doit éviter; Il devient un bon fruit, Si l'accent seul est changé.

Μαργωίτα

473-474. Transformations

1.—Par 3 transf. le rose de-vient pâle.
2.—Par 4 trasf. le livre de-vient vica.

Ἄσπη Καμῖλα

ΔΥΣΕΙΣ

236. Πάνομος (Πάν, ὄμοιος).— 237. Γαζία (γά, ζῆ, α) — 2 8. Βόλγας—Όλγας.—239. Αἰσία.

240. Σ Ο Α Ε Ν Σ Υ Ρ Ι Α Η Ρ Α
Ο Y Ο P X
N E Ω Ν F I E A Γ
Η Y Ο F O Γ Α
Ε Ρ Α Ι Α Σ Σ Ι Α Μ

241-245. Διὰ τοῦ I : πτόμο, φίλος, μικρός, κρίς, ἄλμα. — 246. 3x7 +9 : 6 - 5 = 0 — 247. ΑΡΤΕΜΙΣ (Ἀραζόνιος, Ἄργος, Ἐσθία, Ἐρβία, Καλάμαι, Ἄλαυτα, Ἀστεμ.σία).— 248. Βίγ μηδὲ, πρᾶττεν. — 249. Εἶμαι σινδρομὴ τρια μὲ ψυδάνονμον. (1 μ', ε, οὐν δρόμοι τρία, με ψ' ἔφ, δο, νί μ' ον.) 250 Ogre orge. — 251. BA-LEINE (ABel, -PAη, ALpes, PErsee, Nice, ANe, AEsopo.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΠΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—861)
Ο ΛΑΚΗΣ ΦΩΦΡΙΑΣ ἀρσώσθησε βασιλιά. Ὅταν τὸν ἐπισκεψῆται ἡ ἀνάγνωσι θάσκαπτηθῇ σ' ὄλους...

Χαί χαί χαί! τί ὄσπτα ἡ ἀνακάλυψις σου. Ἐδιδωσὰ ἐγελάσθησε: πολλὸ καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ τὰ βάξω με ἀνατέρου σου, ε' ἀκούε; γιατί θὰ τὰ βῆς πὸλὸ σκούδα.
ΜΙΚΡΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ (ΚΕ'—862)

Α ΝΑΚΑΛΥΨΙΣ: Ἄλκιος — Μίνας Παπαδημητρίου. Χίν Κοῦ Χάου, πιστεῖται νὰ μὲ γκαφίρως κατὰ πούδε ἀραι. Φυλάξτε δὶστί εἶσαι ὁ:

Α ΠΑΝΤΗΣΙΣ: Μικρὰ Ἐβρουνητὴ, συμπαροῦς. — ΜΙΚΡΟΣ ΑἰΠΙΟΜΑΤΗΣ (ΚΕ'—863)

ΣΥΛΛΟΓΟΝ «ΚΕΡΑΥΝΟΝ» — ΕΡ-ΣΜΗΝ, Ἀποστέλλω ταυτοδρομίας ΜΙΚΡΟΣ ΑἰΠΙΟΜΑΤΗΣ (ΚΕ'—864) ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΤΕ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Η ΣΥΓΓΡΑΜΜΗ ΣΟΥ ΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟΣ ΜΟΥ ΤΗΣ (ΚΕ' 475). ΓΥΡΑΜΕ ΑΝΘΩΣ (ΚΕ'—867)

ΣΥΛΛΟΓΕ ΤΡΙΩΝ ΠΕΡΟΤΩΝ. Ἄν μὸν κάνατε ψηλὰ, ὄσε παρ-καλοῦ, τι θὰ πῆ (ΚΕ'—708) γιατί δὴν καταλαβῆται. Μὲ δὲρστος νὰ γίνη μέ-λο: τοῦ σπλόγγου σου;

Α π' ὄλα τὰ ἐθνευτὰ Διαπλασσοῦκα περμένει ἀποστέλλεῖ στὸν (ΚΕ'—761) διαγενησοῦ του ὁ:

Βασιλίσσα στὴ Παπαροῦδες, Πᾶνε Χραμνοκρῆτη, Παγαχὸ Παρὸν γιατί δὴν ἔλαβὰ τετραδίασις; ΑΚΕΝΣΙΣ (ΚΕ'—860)

Ι ΝΔΑΛΜΑ, ἀποστέλλω μου... (Χαί χαί χαί). Ἐπὶ λωπὸν εἶμαι ὁ Νι-βίντορ. Βάτουμε ἕνα στοιχηματικὸν, τί-οις... Διμμεροκρῆτη; ΓΕΛΕΥ' (Ἀθηναιοῦδες) (ΚΕ'—861)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» Παναλοχρῆτη Ἀνεμοστροβίλου. Ἐ-ἀρῆσις: Κόμοσις, Ἀναθὴ ὄσπτα; Γαῶσφοῦτος, Ἄρμα Ἐλευθεοῦσις; Φι-κίσθης, Ἐνδοός; Ἐλλην; Κορσβίος. Στοιχηματιστὸν ἀπὸ 5 ὄς ἕως 1000 παρ-μέδως. Ὅ προθεροῖ Νιμητολογίην (ΚΕ'—863)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΜΑΤΕΡΜΗΤ, ἀνατλάσομε μὲ Μινωτικά; Περμένει ἀπᾶντῶν. ΕΡΤΑΤΙΚΗ ΜΕΛΗΣΑ (ΚΕ'—868)

Μαίνοτας πτὸ Διαπλασσοῦκα χαρ-ιστοῖμεν ἔπαντος. Παρηγορῶντες τὸν Σ'. Ἄσπν Δουπὸν φρεῖς — Ἐλπίς, Χρυσάλις, Ἐφάνθεμο'. Κόρη τῶν Κυ-ράτων. (ΚΕ'—864)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ΙΑΝΝΙΝΕΣ, Μ. ΛΑΜΒΑΚΗΝΕ, «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ», Ι «ΜΑΥΡΗ ΜΕΣΑ», ΧΙΝ ΧΟΥ ΧΑΟΥ, ΓΥΚΟΥ ΧΜΩΓΕΛ, Α-ΑΒΑΝΑΪΟΥ, Ἀβραῖμα τὰ γραι-ματόσημα σου καὶ ὄσε ἐχαραριστὸς θερεμ.

Α κῶστω ἀλληλογραφίαν. Ταταξία, ὄρ-θως πὸλὸ. ὄλλεις ἔμος νὰ μὸν γράφης τὴν ἀγῖν σου νὰ σοῦ στείλω ἔγο; ΔΑΜΩΡ (ΚΕ'—866)

Εἶναι ὁ πόθος μιὰς θέμισης γλυκείας τῆς ταριχῆς μὸς ζῶσης στὴν ὄσπερ νῆ. ἕνα σου τετραδίακ ἢ μιὰ σου παρ-τόβια. Στὴν πραγματικοποίησή του μὲ θε ἐθνευτὰ ψυχὴ ἄς μὲ βοηθήσῃ με τὴν ἀποστέλλεῖ τῆς στὸ Διαγενησοῦ μου. Περμένει στὴ ἄσις (ΚΕ'—867)

Παῖδιὰ, ὄσπτα, ὄσπτα ὄλα στὸν Ἐκερ-νὸν, διὰ εἶναι ἀνάσπτα γὰ μὲ ἀναπα-λίψῃ ἄσπν ὄλοι ὄσπτα, ὄσπτα ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΝΑΣ (ΚΕ'—867)

Διαπλασσοῦκα, κατὰ μεσημεδιὰν Ι-δὲσιπια τοῦ σπλόγγου «Τεῖων Περὸ-των» καὶ ἔρποντας δὲσο-τρία ψυδάνωμα πὸν εἶχαν τὴν ἀνοησία νὰ τοὺς ἐπι-σταυδοῦν οἱ φίλοι τοὺς θέλουνε νὰ κάνουνε τὸν χαμῆσο.

ΜΙΧΑΝΑ ΣΤΡΟΓΚΦ

(ΚΕ'—868)
ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀσπνμα ὀλέτλ', ἀγνωστο γὰρ ἐἶναι νῆσις ἢ ἱερονομία. Γιατ' ὄμιέ μου τὸ «Ποῦτος γράφω ἕρανον» δὴν ἀληθῆτα...
ΑΛΑΙ, ὄδουσι στὴν γιορτὴ σου μιὰ καρδιόβγαλτο ὄσπτα; Τῆν ἔδουκῃ νάχης σὺν τοῖσιν πᾶντοσινη...
ΑΚΗ ΦΩΦΡΙΑ, κ' ὄμω: ἄν πᾶντα ἐ-μῶστε: παιδιὰ τὶ τὸ πὸλητόσορο!... Β ΟΑΕΤΤΑ

(ΚΕ'—869)
Κονατίον, δὴν πιστεῖται νὰ μὸν ἀρη-θῆς ἕνα τετραδίακ. Δίως (ΚΕ'—839)
ΜΠΡΙΚ

(ΚΕ'—870)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ» ΜΠΕΜ, νῆσας ΜΕΝ ἘΑΣΗΝ — ΚΙΡΑΤΣΙΣ; ΠΑΙΔΙΑ, ἀποστέλλεσται διαγενη-σοῦν μὴν παρακαλοῦμεν ἐπὶ μῆνα. Ἀσπν Δουπὸν, βαχῆστα συμπαροῦς. «ΚΕΡΑΤΗΣ», «ΙΦΙΜΠΕΡΟΙΔΕ», γιατί οσ. (ΚΕ'—871)

≡ Β' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ». ≡ Προκηροῖσομεν διαγενησοῦν κομμοδὸν κερτῶν. Προθεσμία ἑτάμηνος. Συμ-μετοχὴ ἐθνοδρόμοιο. Βραβεῖα πᾶντα. Δίως; (ΚΕ'—778). ΔΙΑΠΑΡΑΤΟΥΛΑ, περ-μένειον.

(ΚΕ'—872)
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑς μ' ἐγὼ στὸν κόλο σου, ὄσε ζωοῦσθ. Τὸν Ἐπ... ἢ τὸλατῆρος. ΜΙΚΡΟΣ ΚΙΣΤΥΧΗΣ (ΚΕ'—873)

≡ ΠΡΟΣ ΧΩΣ ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΡΧΙΑ ≡ (ΚΕ'—874)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ Β' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ

Προκηροῖσομεν διαγενησοῦν κερτῶν γλοσσογραφίον. Συμμετοχὴ μὸν-δροχίος. Προθεσμία ἕνμητια Βραβεῖα: Α') ΜΥΣΤΗΡΙΑΣΗΣ ΝΗΣΟΣ, Β') ΔΕ-ΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (ΙΟΥ-ΝΙΟΥ ΒΕΡΝ), Γ') ΦΩΤΗΣ. Σπλόγγου, Διαπλασσοῦκα, λάφερε μέ-ρος ὄλοι!!! Ὅ τῶν διαγενησοῦν ΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ (ΚΕ'—875)

ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΤΙΑ, ἐγὼ! Σὸ ὄποσπολε-μεν ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ (ΚΕ'—876)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ Κῶσις Ἐτρεῖς Περὸν τὸ ἐμάμα ἔδ-ος στὸν ὄσπτακ μὲ μὸς συμ-κοῦσπτα; ἄνεξ ναὸς συμπρις? Ἐφιλοδῆγημὲ Ὅμις Πατρῶν, δεχά-μεθα συμπαροῦς. (ΚΕ'—877)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ Παροσθέντος ἔτερον μῆλους τῶν ψυδάνονμον Μᾶρ-τος Παλιῦτος, διορῆσται ταμίος. Σπλόγγος τῶν Παλιῦτων (ΚΕ'—878)
Σ ὄλλοις «Τεῖων Παρὸτων», ὄε παρ-ὄδωρα ἀνετιτόμεθα δὴν ἐκαστοσομαι ΜΙΧΑΝΑ ΣΤΡΟΓΚΦ

Τομὸι τῆς Διαπάσεως τῶν παιδῶν

Τῆς Α' Περιόδου (1870—1883) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ἐπάχρον ἀκόμη μόνον οἱ 25ος 26ος 27ος, 12ος, 13ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 26, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστέλ-λόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐ-σωτερικὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924) ἐκδοθῶν ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 81 ἐν ὄλο. Ἐκαστος τόμος ἀρροφος, δρ. 70 καὶ γραιμῆτος δρ. 78. Ταχυδρομικὸν κατὰ ἐκ-αστον τόμον προσθετέον εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 3 ὄ ἀρροφος καὶ δρ. 6,50 ὄ γραιμῆτος. Διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 18 50 — εἰς ἀρροφος εἰς γραιμῆτος.